

pod jménem jeho firmy a druhá přímo (osobně) proti němu, poněvadž dlužník byl podle zjištění z obchodního rejstříku kupcem jednotlivcem, jehož firma byla jen jménem, pod nímž provozoval obchody a šlo tedy v obou případech o týž právní podmět. Exekuční titul bylo lze doplniti podle § 9 ex. ř. veřejnou listinou (výpisem z obchodního rejstříku).

Čís. 10513.

Na útržek za výtěžky vnucené správy nelze vésti zvláštní exekuci zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky z dodací smlouvy.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R I 976/30.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením pohledávky dlužníka proti cukrovaru na úplatu za prodanou řepu a příkázáním jí k vybrání. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Neprávem povolil soud první stolice napadeným usnesením exekuci na pohledávku za poddlužníkem, poněvadž ze spisu E 1458/30 jde na jevo, že na polovici usedlosti čís. pop. 111 v L. povinné straně patřící usnesením ze dne 23. června 1930 povolena byla za současné knihovní poznámky vymáhající straně pro tutěž pohledávku, která jest vymáhána exekucí, o niž tu jde, exekuce vnucenou správou této polovice usedlosti, za jejíž užitky jest považovati výtěžek za řepu v období 1930 sklizenou. Ježto vnucená správa povolena byla dnem 20. června 1930, a ježto vymáhající strana v tom směru nic jiného neuvádí, jest míti za to, že jde o užitky nemovitosti, jež byly vydobyté za vnucené správy. Na tyto užitky ve smyslu § 103 ex. ř. se vztahuje již zavedená vnucená správa a nelze na ně ve smyslu téhož ustanovení exekučního řádu vésti jinakou exekuci. Navrhovaná exekuce na pohledávku, jež povstala z tržeb za vydobyté užitky nemovitosti vnucené správě podléhající jest tudíž nepřipustnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs mylně má za to, že, an dlužník tržeb smlouvou z jara 1930 zaprodal podzimní sklizeň řepy cukrovaru, již tím odevzdal také poddlužníku sklizeň řepy (plodů), neboť ke skutečnému odevzdání věci ještě nedošlo. Povoláním vnucené správy na dlužníkovy nemovitosti — usnesením ze dne 20. června 1930 — stala se podzimní sklizeň řepy výtěžkem nemovitosti, patřícím do vnucené správy (srov. § 119 druhý odstavec ex. ř.) a vnucený správce převzetím vnucené správy přejal nejen dlužníková práva, nýbrž i jeho smluvní závazky, tudíž i povinnost, dodržeti obligační smlouvu dlužníka s cukrovarem o dodání řepy, nebyla-li dodávka již splněna před zahájením vnucené správy. Na útržek za výtěžky vnucené správy nelze však vésti zvláštní exekuci zabavením

a přikázáním k vybrání pohledávky z dodací smlouvy, poněvadž tímto způsobem by se obcházely na úkor ostatních věřitelů, na vnucené správě účastněných, zákonné předpisy o vnucené správě.

Čís. 10514.

Opatření podle § 43 nesp. říz. jest přípustným nejen, ukázalo-li se nutným na počátku pozůstalostního řízení, nýbrž i v dalším řízení, třebaže nešlo o případ § 44 nesp. říz.

V tom, že plnomocník zletilých dědiců, kteří se přihlásili bezvýmínečně k pozůstalosti a jimž byla svěřena správa pozůstalosti, objednal o své újmě a přes dohodu pro obchod nové zboží, nelze spatřovati důvod k zapečetění pozůstalosti. Důvodem k zapečetění pozůstalosti není ani to, že plnomocník provozoval v pozůstalostních místnostech svůj vlastní obchod, aniž, že si dědici svémocně osvojili právo vyhrazené jim v § 145, druhý odstavec nesp. říz.

Při bezvýmínečné dědické přihlášce jest výhradně věcí přihlásivšího se dědice, by udal, co jest pozůstalostním jměním. Pozůstalostní soud není ani oprávněn zkoumati seznání jmění co do jeho úplnosti, tím méně jest oprávněn vydávati příkazy k doplnění seznamu předloženého dědicem.

Ten, kdo byl podle dohody oprávněn vésti za projednávání pozůstalosti pozůstalostní obchod na účet pozůstalosti, byl i zmocněn prodávati zboží a nové nakupovati. Osvojili-li si dědici právo vyhrazené jim v § 145, druhý odstavec, nesp. říz., jest na pozůstalostním soudě, by s urychlením po výsledku účastníků učinil další opatření ohledně správy pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R I 64/31.)

Návrhu pozůstalé vdovy, by pozůstalostní jmění, najmě sklad zboží, bylo zapečetěno, pozůstalostní soud vyhověl. Rekursní soud k rekursu pozůstalostních dcer návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu pozůstalé vdovy, uložil však soudu první stolice, by podle směrnic níže uvedených dále po zákonu jednal.

Důvody:

Jde o otázku, vyžadují-li v projednávaném případě jiné okolnosti zvláštní opatrnosti, jak to má na mysli § 43 nesp. říz., takže musí býti pozůstalost ihned zapečetěna. První soud k otázce přisvědčil a, vyhověv návrhu zůstalé vdovy, učinil opatření podle § 43 nesp. říz., kdežto rekursní soud neshledal, že jsou splněny předpoklady tohoto ustanovení zákona a zamítl návrh vdovy. Mylný jest ovšem názor rekursního soudu, že opatření podle § 43 nesp. říz. jest přípustným jen, ukázalo-li se nut-